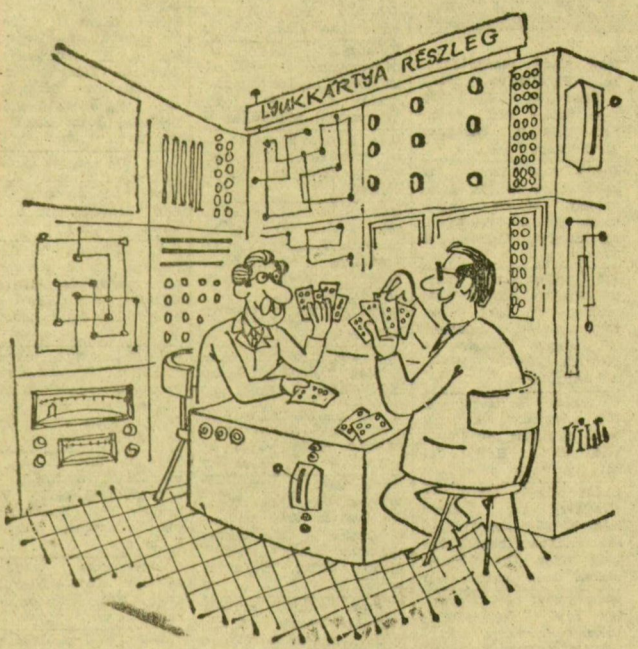

Kártyaparti

Feneketlen kuka

Gyorsposta rovatunktól vár választ Szabó Antal (Párizsi körút 34/b), aki a házkezelősnél már június elején jelentette, hogy a szemégyűjtő tartály fenekete levált. Azóta sem kaptak újat.

Márciusban cseréltük — sajnálkozott Rajcsányi András a házkezelőség vezetője — elég hamar tönkrement az a bizonyos kuka. Ennek ellenére a jövő héten valószínűleg kicserélik a tartályt, mert akkorra javítják meg szállító traktorukat.

Estétől reggelig

Az ügyeletek jelentéseiből

Szeged utcáinak éjszakai életében az ünnepi hetek feltétlenül változást hoztak. A vidéki városra jellemző hangulat egyszerűen eltűnt. Éjjel után is aránylag élénk a forgalom a közutakon; személygépkocsik, motorkerékpárok hangja veri fel a szunnyadni akaró esőndet. 10 óra után is sok a sétáló a főútvonalakon, a Széchenyi téren, a korszón, a Tisza-parti sétányon akkor is, ha éppen nincs játéknapp a szabadterin. A presszók, éttermek, kertvendéglők és bárók népesek. A meghosszabbított záróra oda vonza a ritkábban szórakozókat is. Érdeklőség: a játéknapon sokkal kevesebben kérik a 007-es telefonszámot, a rendőrség segítségét hangoskodók, botrányokozók, garázdák, magukról megfeledkezett egyének ellen, mint máskor.

Kizárták a lakásból

Az első bejelentés a rendőrségi ügyeletra a Korda sorról érkezett. Egy asszony azt kérdezte: mit csináljon, mert a férje kizárta a lakásból, sőt útésre emelte fel a kezét? A családi békesség kedvéért az ügynek nem lett folytatása. A Kátai közből a leányzárlásról szóltak be, hogy fiatal fiúkból álló 8-10 fős csoport kéretlenül és hívatlanul „macskazenét” ad a szállás ablakai alatt, miközben nyomdafestéket nem tűrő hangon invitálják lejövetelje egy-két lányismerősüket. Az éppen soros rádiókocsival néhány rendőr „kiugrott” a helyszínrre, s a hívatlan vendégeket hazatanácsolta.

Egy kislány elveszett

Egy hétéves szegedi kislány a parádfürdői gyermeküdülőből vártak haza a szülei. A gyermek a jelzett időben nem érkezett meg a gyorsvonattal, s a szülei kétségbeesetten szaladtak a rendőrségi ügyeletra. Néhány telefonhívás, és N. Sándor megkerült. Annymira öszszeparátkozott debreceni pajtásaival, hogy ott feledkezett körükben, s csak akkor vette észre, hogy másfelé viszi a vonat, amikor a kalauz bekiáltott a kocsiába: „Debrecen következék!”

Szomorúbb esetet jelentettek Üllésről. Egy 30 éves házasság mintegy liternyi hígított Wofatox-ot ivott. Az erős permetelt percekben belül leütötte a lábáról, s a mentők rohantak vele a klinikára. Az illető még eszméleténél volt, amikor megkérdezték tőle, hogy miért követte el ezt a butaságot. Ezt

felelte: „Nagyra nőtt a feleségem szája, annyira, hogy már nem bírtam vele”. Más említésre méltó eset nem is futott be ezen az éjszakán a rendőrségi ügyeletra. Szeged közrendje, közbiztonsága ezen az éjszakán is olyan volt, mint máskor. Az állampolgárok nyugalma, békéje biztonságban volt.

Baleset nem történt

A szegedi tűzoltó estje, éjszakája volt a legnyugalmasabb. Az ügyeletra egyetlen hívás sem futott be, még vaklármra sem akadt. A szolgálatosok tévéztek, rádióztak, pihentek, noha egy pillanatra sem engedtek fel a készségi állapotból. Harasztották volna őket, pillanatokon belül mindenki a helyén lett volna, mint ahogy ez általában történni szokott. A szegedi mentőál-

lomáson is viszonylag csöndes, nyugodt volt az éjszaka. A szokás szerint három gépkocsi volt szolgálatban. Noha az általuk megtett kilométer megközelítette az éjszakai átlagot, a kivonulások száma kevés volt.

Mindössze ötször szólt a riasztócsengő éjszaka, s a soros kocsik szíreánzva kigördült az udvarról. Akkor éjjel közlekedési balesetnek egyáltalán nem riasztották a mentőket. Ez a ritka éjszakai közlekedési balesetnek egy-két követően két születéshez vonultak ki a mentők; egy nyolcéves kislányt gyomorröntással szállítottak kórházba, néhány gyógyultat pedig a késő esti órákban vittek haza a klinikáról, kórházból azért, mert napközben minden kocsit szinte állandóan úton volt. A szolgálatvezető reggel azt jelentette a mentőállomás főorvosának, hogy csöndes éjszákjuk volt, s ilyet kívánnak maguknak mindig.

L. F.

Hova írjon?

Ezt kérdezte Hevesi István ruzsai olvasónk, akinek nagy szüksége lenne egy olyan betegszállító kocsira, amelynek képét Legújabb technika című rovatunkban látta. Csak a gyártó cég címét kérte tőlünk: hogy hova írjon?

Gyorsan válaszolunk, kéréséhez híven: sajnós akaratlanul megtevesztettük. Legújabb technika című rovatunk ugyanis csak olyan gyártmányokat mutat be, amelyek még külföldön is ritkaságszámba mennek. Ilyen ez a betegszállító ak-

kumulátoros kocsit, amelyet természetesen nem lehet Magyarországon kapni. Legfeljebb Angliában. Mégis — némi reménysugár —, azt javasoljuk Hevesi Istvánnak, hogy próbáljon kapcsolatot találni a Gyógyászati Segédeszközök Gyárának szegedi üzemével, ahol több szocialista brigád dolgozik. Vagy ők, vagy budapesti gyáregységük bizonyára tudna hasonló kocsival segítségére sietni ágyhoz kötött olvasónknak.

Az utolsó vízcsep

Harminc család maradt víz nélkül a Köztársaság téren, mert az utépítésnél eltört a vízvezetékcső. Szakál Pálné (Köztársaság tér 16.) olvasónk az egész környék nevében kérdezi: alkalunk a szegedi Víz- és Csatornaművektől, hogy nem lehetne-e a vízhorlás helyett valami jobb megoldást találni?

A vállalat hálózati osztályvezetőjének, Antonik Andrásnak válasza szerint a vízhiány oka az volt, hogy a Csongrád megyei Építőipari Vállalat a Szigligeti utca bontása közben naponként többször is eltörte az út közepén húzódó eternit-

vezeték, s így ki sem tudták azt javítani. Hogy víz nélkül ne maradjon a környék lakossága, ideiglenesen egy közikifolyót állítottak fel. Mivel a vállalat hosszabb ideje nem használ horganyozott csövet, ennek beszerzése után, a hét végére tudják ígérni, hogy minden házat egy-egy ideiglenes vízvezetékcsővel látnak el. Mivel ezen a környéken a nagyszabású építkezések idején úgy is kisajátították ezt a területet, magasnyomású vizet már nem érdemes idevezetni. De addig is gondoskodnak arról, a csatládok ne maradjanak víz nélkül.

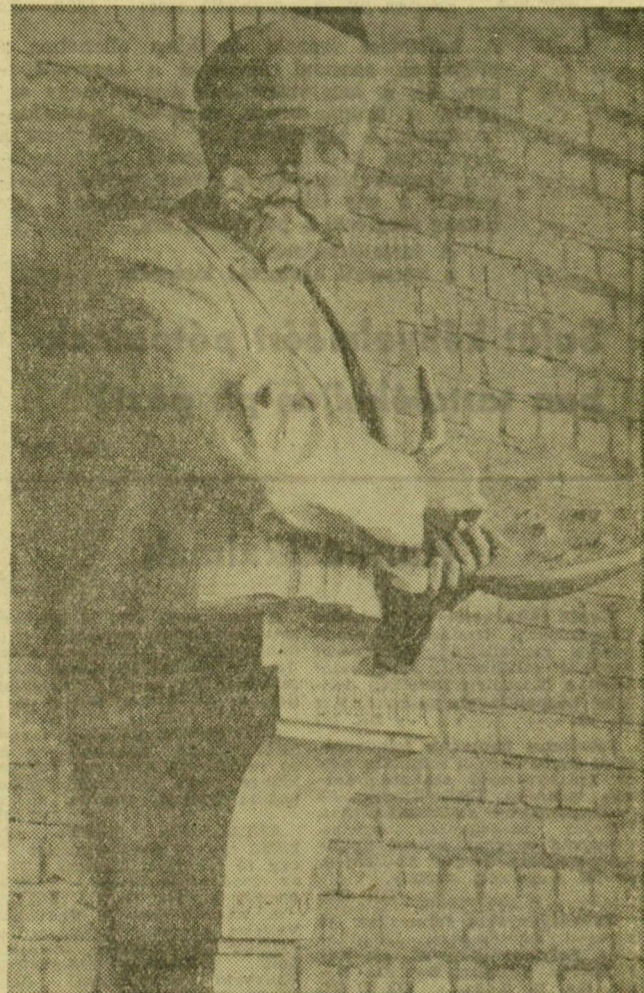
Egy kis kerülő

Kovács Lajos (Alsótiszapart 10.) nyugdíjas olvasónkat jól ismerik már a III. kerületi tanácsépítési és közlekedési osztályán panaszairól. Mivel úgy érezte, hogy ott nem talált meghallgatásra, hozzánk fordult.

Azt kell válaszolunk, hogy amit a tanácson mondtak nemcsak hogy megfelelő válasz olvasónk kérdésére, de az egyetlen lehetséges válasz is. Kovács Lajos ugyanis azt panasolta fel, amit ennek a környéknek a fejlődése feltétlenül megkíván: a csatornázást. Azt pedig, átmenetileg bármennyi fáradságot is okozzon,

türelemmel kell kivárnia, hiszen neki is érdeke, hogy utcája közművesítése haladjon. Majd befejeződik a csatornázás, hisszük, megszépül az utca is. Addig egy kis türelem kell, s bármilyen tehetetlenség is jelent az öreg lábaknak: egy kis kerülő. Mondjuk, a Fővámköz felé.

Szeged szobrai

Benczúr Gyula

(1844—1920)

(14.) A magyar akadémikus festészet egyik jelentős alakjának szürke homokkő szobrát Kisfaludy Stróbl Zsigmond készítette el a szegedi panteon számára Benczúr Gyula főképp történelmi életképeivel szerzett nevet, s korának ismert személyiségeiről is számos portrét készített.

SZOMBAT, 1969. AUGUSZTUS 2.

DELMAGYARORSZÁG

Miért csalódott?

Az alábbi történet igaz, csak a szereplő nevét változtattam meg. Molnár Bertalan, akiről szó van, most végezte el az általános iskolát nyolcadik osztályát 2,6-es eredménnyel. Ennél jobb végeredménye az iskola egyik osztályában sem volt, sőt a hatodik után oroszból és számtanból pótvizgáznia kellett. Ahogy mondani szokták, nem törte össze magát a tanulásért, de ha nagyon „töri” is a kobakot, legfeljebb egy-két tizeddel lett volna jobb a végeredmény. Bertalan édesapja raktári expedíáló egy szegedi vállalatnál. Beosztását kiválóan ellátja, a fizetésével is elégedett lehet, mivel az alapja 2100 forint. Szakképzettsége nincsen.

A Molnár családnál egyszer elromlott a televíziós készülék, s átvitatták a szomszéd lépcsőházban lakó szerezőt. „Aki csak belenézett és kétszáz forintot kért.” Ekkor határozták el, hogy a Berciből tévészerelő lesz, ha beleegbed akkor is. Az indoklás nagyon kézzelfogható volt: könnyű munka, hóna alá csapja a „harcit tászkát”, bele kukkant a hibás készülék gyomrába és tartja a markát a százásokért. Mondogatták is a fiúnak, hogy tanulj

Berci, mert bajok lesznek a pályaválasztással, nem vesznek fel tévészerelőnek. Tanulgatott is a Berci de nem futotta többre 2,6-nél, s persze bajok lettek a pályaválasztásnál. A ktsz-nél, de a magánkisiparosnál is azzal fogadták, hogy nincs felvétel, de ha volna akkor is csak érettségivel.

Azt nem írom le, hogy mit mondott ezekre a kijelentésekre Molnár Bertalan édesapja, természetesen fia jelenlétében. Mind a ketten igen nagyot csalódtak, s valószínű bennük marad a tüske hosszú ideig. Summa summárum, a fiú kísérletezett még néhány „menő” szakmával, de sikertelenül. S amint az a kereslet és kínálat törvényei szerint lenni szokott, ott marasztalták csupán, ahol nagyobb volt a kereslet, mint a kínálat. Molnár Bertalanból minden valószínűség szerint kőműves lesz. Ettől függetlenül lógó orral járkal a fiú, s az egész házában, de talán még távolabb is tudnak óriási csalódásáról.

Amikor az idősebb Molnár Bertalan a sarki vendéglőben proszitra emeli kriglijét, haverjai is részvétellel néznek rá hogy a fiúnak nem

sikerült, s újabb kriglit kérnek számára, vigasztalni próbálván csalódott lelkivilágát. Az ötödik proszít után kicsordul belőle az elkeseredés, hogy ő megbecsült raktári expedíáló, (magyarul segédmunkás), de mi lett a Bercikéből, egy senki, egy lenézett pernahajder, mert ugyebár neki nem volt összeköttetése, mint a... Bezeg, annak a fia sem érettségizett valami fényesen, mert nem vették fel az egyetemre, meg se próbálta, egyenesen tévészerelőnek ment.

Odahaza is állandó beszédtema volt a fiú csalódottsága. A papa minduntalan olajat önt a téma tűzére. Egyelőre a mama a legnyugodtabb. Amikor a gyerek elalszik akkor próbálkozik egy kis házi agticióval. Indokai ugyancsak világosak: egy: nem is érettségizett a gyerek, s az általánosan éppen hogy ácsúsztott. Kettő: örüljenek, hogy egyáltalán ígéretet kapott arra a kőműves szakmára. Három, legfeljebb nem javítja meg a tévét, de még építhet a családnak egy házat úgyis kicsi a lakásuk.

Gazdaph István